

Fredrik Fermelin: "Sakta Lucia"

Installation/Performance

Hur många timmar har jag spenderat på youtube? Ingen vet, bara Gud vet. Började halka in på ufo konspirationer och Atlantis för en långtid sedan. Nu befinner jag mig någonstans mellan Lemuria, fri energi och dumbs (deep underground military bases). Vad har rob schneider upplevt som inte jag gjort? Maniskt flera timmar spenderar jag framför dessa videos varje natt i sängen med min iPhone, den skärm som stör omgivningen minst, med tillhörande hörlurar instoppade i öronen. De skaver något fruktansvärt nu, men jag kan inte sluta. Nånstans bland alla dessa videos finns det något, en möjlighet, ett svar om varför vi kom till, att allt som någonsin tuktats i oss människor genom historien är helt åt helvete galet. Däri ligger extasen, ruset, att vi har en historia som bygger på en annan resa. Vi får en helt ny identitet också. Om vi är en skapelse utav en annan levande varelse eller varför bara inte leva i Matrix, poff! Du kan tro på ditt och jag mitt så finns vi isär tillsammans och berättar euforiskt om våran tillvaro, går hem och ligger med varandra på köksgolvet. Vaknar upp till en dokumentär om the dropa stones. Det ligger något grönsaksskal på golvet bredvid mig. Ur stoft blir vi till, ur stoft gör vi fan allt. Från rymdstoft blev det planeter och ur dessa allt levande. Vi flyger omkring i rymden fast vi står på jorden, ganska skönt faktiskt, behöver inte sitta still utan vi kan göra vad helst behagar oss, kriga, knulla och köpa mat.

Återvänder till youtube, ligger i sängen och sveper efter ett uppenbarande. Inget rus. Samma gamla historier om fallna änglar, illuminati, NWO och 9/11. Världens fasansfullaste videokonstverk. illsinnigt, utstuderat, planerat på bästa sändningstid. Kommer ihåg att jag satt vid datorn och spelade något spel, morsan kommer in och gormar om att det hänt något fruktansvärt som jag ska komma och glo på. Fan vad jag glor, i flera dagar. Djävulen uppenbarade sig i röken som steg från ett utav tornen innan det rasar majestätiskt ned på backen med alla människor inuti. Kaos. Mitt huvud kunde inte då ta in det, inte nu heller. Var det så här vi skulle bete oss mot varandra när vi föddes? Skulle vi inte bara ta och sjunga tillsammans "we shall over come" ? Nåväl, vi får väl erinra oss vad helst vi vill. Sjunga, klappa, hoppa, svettas och stånka så länge en orkar, men sen då? Ingen vet. Mitt inre exploderar utav tankar och förhoppningar efter ett liv efter döden, bara få göra om allt igen, som någon annan, någon annanstans, i en annan tid, framtid eller parallellt med det jag redan gör. X-tas-en. X ger en krydda till det mesta. Roxette, xtra pris, rolex och sex. Titta på kartan och sök efter skatten, du finner den i hatten. Tut tut i luren, Skatteverkets växel kopplade ifrån mig förra veckan, det

glömmer jag aldrig. Total jävla förnedring, 30min utav mitt liv satt jag och bara väntade, på ingenting. Tut tut. Tut tut. Sen var jag ensam kvar. Bortkopplad från samhället. Lade mig på soffan och startade youtube appen. Somnade.

Ju mer jag tittar desto mindre kan jag sätta fingret på det. Det är som att tvinga sig själv till att bli kär i någon eller minnas den där drömmen som rinner som sand ur handen. Det går att öva sig på det mesta men det ger en inte samma skjuts som om den smög sig på en ovetandes. Plötsligt händer det liksom. Triss i damer. Trianglar pyramider och Pythagoras satser som flödade som vin och sprit i käften på arbetarjonen en fredagskväll nere på stan. Hissa flaggan gott folk, imorgon brinner den av röntgenstrålar!
Terminated.

Louise Lindvall: "SpaceShipOne"

Performance

Extasens brott är inte dess underbara, förskräckliga våldsamhet utan att den i sin essens är opresentabel och därmed förvränger idén om självbevarelse som grunden för ett rationellt samhälle. Häri ligger rusets skandal, inte i njutningen eller farligheten utan i övergivandet av det offentliga och inträdet i det enskilda. En upplevelse utan sanning.

15/8 SpaceShipOne

18/8 SpaceShipOne

20/8 SpaceShipOne